

Jaké je tvé jméno? Přemýšlím, zda tato otázka byla pro muže z našeho příběhu těžká? Zvláště, když si uvědomím, že v okamžiku, kdy zazněla, byl zmíněný muž pod těžkým tlakem, v zajetí blíže nespecifikovaného mentálního chaosu, ani nemluvě o tom, že nahý přežíval někde mezi hroby.

Jaké je tvé jméno? – ptá se ho Ježíš. Myslíte, že si ten člověk své jméno ještě pamatoval? Dovedeme si představit, že se ho na to, jak se jmenuje, už velmi dlouho nikdo nezeptal.

Jméno je víc než nějaké nevýznamné označení nebo nálepka. Se svým jménem se ztotožňujeme. V jistém smyslu jsme těmi, kým nás nazývají. Někdo moudrý jednou řekl: *Kdybych se jmenoval jinak, byl bych jiný.* Naše jména nás určitým způsobem definují. Připomínají nám, kým jsme.

Jaké je moje jméno právě teď? Jak nás ovlivňuje situace, v níž se právě nacházíme, covidová doba, v níž žijeme? Jaké emoce se nás snaží ovládnout při sledování zpravodajství o politických rozhodnutích, přijatých opatřeních nebo při četbě komentářů na sociálních sítích?

Mohl by ses jmenovat pan *Silný* nebo pan *Přípravený*? Nebo by tě lépe vystihovalo jméno paní *Vystrašená*, případně paní *Opatrná*? A možná se tvé jméno mění v průběhu týdne nebo dokonce dne nebo klidně i každou hodinu v závislosti na tom, s kým si právě hovořil/hovořila a jakými „novinkami“ tě on či ona „nakrmil“/„nakrmila“.

Nepochybuji o tom, že poté, co se děti z našeho sboru dozvěděly, že se nedělní besídka nekoná, se rázem proměnily ve slečnu *Smutnou* a chlapce *Rozmrzelého*.

Podobně tomu mohlo být u účastníků čtvrtetních biblických hodin, ani nemluvě o manželských párech, členkách pěveckého sboru či chlapské skupince, jejichž činnost byla uzavřena jen krátce poté, co se nadechli k novému začátku. A za chvíli to už bude rok.

Když si promítám konkrétní tváře, přemýšlím, jaká jména jim současná situace vnutila, případně, jak vzdorují tomu, aby nebyli proti své vůli nazváni panem *Rezignovaným*, slečnou *Otrávenou* nebo paní *Ustěžovanou*, a jistě by vás napadla i další jména.

Jaké je tvé jméno?, ptá se Ježíš muže z našeho příběhu. *Co právě teď nejpravdivěji vypovídá o tvém životě? Co jej určuje?*

Legie, zněla jeho odpověď. Nepochybuji o tom, že se mu to slovo nevyslovovalo snadno. Protože tak se ve skutečnosti nejmenoval. *Legie*. Jméno, které mu bylo vnuceno, připomíná římskou vojenskou jednotku. Ale proč byl tak nazván? Jméno zřejmě naznačovalo, jak obrovská a početná síla jej opanovala.

Legie, to byl název jeho nemoci. *Legie*, to bylo označení toho všeho, co mu bránilo být tím, kým chtěl být doopravdy. *Legie* se nazývaly síly, které pronásledovaly jeho sny, které ho činily ne-mocným, které překazily všechno, včetně jeho vztahů.

Tím, že na Ježíšovu otázku, která se vztahovala k jeho jménu, ten muž odpověděl tak, jak odpověděl, chtěl říci: *Já už nemám své jméno. Stal jsem se schránkou toho, co mě zotročuje.*

Jaké je tvé jméno? Co nejpřesněji vystihuje tvůj život? Co jej určuje? Mé jméno je Konzument, Workoholik, Neurotik, Alibista, Zbabělec, Závislý, Nezaměstnaný, Bezdomovec.

Všechny tyto cizí síly, cizí tlaky, které nemáme pod kontrolou, určují, kým jsme. Staly se naším jménem natolik, že jsme pomalu ztratili povědomí o tom, že by to mohlo být jinak.

Vraťme se zpět do našeho příběhu. Všimněme si nyní toho, jak byl vnímán svým okolím náš hrdina. Lidé z města vnímali toho *Divného* muže už tak dlouho, že si ani nedokázali vzpomenout, jak se jmenoval, jaký byl předtím a kdy to s ním všechno začalo. Ale to, co věděli velmi dobře, byl fakt, že je nutné chránit jej před ním samým, ale hlavně chránit před ním sebe a své děti.

Pokaždé, když se dozvěděli, že utekl, musela se za ním vypravit skupina silných mužů, která jej zavedla zpět k hrobům. Tam ho zase svázali řetězy a dali do okovů. Byl to krizový scénář, který se opakoval často, a tím bylo dosaženo toho, že byl vždy proveden rychle a bezchybně.

Ačkoli se nejednalo o vyřešení problému, všichni si na výskyt nebezpečného, ale přeci jen do jisté míry izolovaného a zpacifikovaného *Potížistu* zvykli. Když byl spoután v okovech za městem, skoro zapomněli, že někdo takový vůbec existuje a trpí.

A do této vybalancované situace přichází Ježíš. Výskyt židovského rabína, který tehdy přišel v doprovodu učedníků, musel obyvatele pohanského území zaskočit. Ale jak víme, zdaleka se nejednalo o tu poslední senzaci, která je ten den čekala.

Posedlý člověk se evidentně opět utrhł z řetězu a namířil si to přímo k Ježíšovi, padl před ním na zem a křičel: „*Co je ti po mně, Ježíši, Synu Boha nejvyššího? Žádám tě, abys mne netrápil.*”

Jaké je tvé jméno?, zeptal se ho Ježíš, hledíce mu do tváře. Jak již dříve zaznělo, pro toho člověka to musela být těžká otázka. Pravděpodobně už uplynulo mnoho let, od okamžiku, kdy se mu někdo podíval do tváře a zeptal se ho, jak se jmenuje.

Ano, lidé mluvili **o něm**, lidé mluvili **kolem něho**, ale jen málokdo mluvil **s ním**. A už vůbec nikdo se nezajímal o jeho jméno, protože ptát se na něčí jméno přeci znamená nějakým způsobem vstupovat do vztahu. A na to neměl nikdo čas ani chuť. Teda, kromě Ježíše.

Ježíš se ho zeptal: „Jaké je tvé jméno?” Odpověděl: „Legie,” protože do něho vešlo mnoho zlých duchů.

Evangelista Lukáš nezachytil, jaká byla Ježíšova reakce na toto jeho sdělení. Ale zato nám popsal, co se dělo poté. Ježíš poslal všechny zlé duchy do stáda vepřů. To se rozběhlo *po příkrém srážu do jezera a utopilo se.*

Od okamžiku, kdy jej démoni opustili, byl ten člověk osvobozen od všech sil, které jej dříve zotročovaly. Byl zachráněný, uzdravený, celostný.

To, co nás v tom vyprávění překvapuje, je reakce lidí, kteří znali toho muže jako podivného, nebezpečného, ano, démonického. Nyní se s ním setkávají a on se chová normálně.

Jejich reakce? Strach. Zvláštní, nemyslíte? Obávaný muž je konečně zdravý, může se vrátit mezi ostatní, jeho přítomnost již nikoho nebude pobuřovat ani děsit, a přesto místo nadšení a radosti se setkáváme se strachem.

Z čeho? Z ušlého zisku z chovu vepřů? A neměli ti lidé z města náhodou větší obavu z Ježíše, který disponuje mocí nad zjevnou démonickou posedlostí? A nezpochybnilo jeho uzdravení celé jejich rádoby „řešení“, včetně krizového scénáře, rychlé akce v případě jeho útěku a po jeho umístění do izolace hry na „mrtvého brouka“?

Od chvíle, co se Ježíš v jejich městě objevil, měl odvahu vidět v tomto člověku – vnitřně rozervaném, rozpolceném, zoufalém – bytost stvořenou k Božímu obrazu, ovšem mnohem konkrétněji také svého bratra a přítele.

Ježíš svěřuje tomuto člověku nový úkol, poslání, se kterým se pojí také změna jeho jména. Ten, který byl dříve znám jako *Legion*, bude nyní *Božím dítětem, svědkem světla, hlasatelem evangelia, Ježíšovým učedníkem*.

Přátelé, žijeme ve složité době. Kolem nás je nespočet sil a mocností, které nám chtějí vnutit jména, jako například *Strach, Nedůvěra, Cynismus*. Jména jako *Podezření a Budu se starat jen o sebe a Přežijí nejsilnější*.

Legie nebylo pravé jméno muže z našeho příběhu. Ani dříve vzpomenutá označení nejsou naše pravá jména. Neměla by nás určovat.

V současné době máme neuvěřitelnou příležitost narušit vzorce chaosu, strachu a znechucení a ztělesňovat jména, která nám Bůh dal. Patří k nim například: *Odvaha, Soucit, Starostlivost* či *Přítel*.

Svoboda, kterou nacházíme v našich opravdových jménech, nám pomáhá být církvi nejen pro sebe navzájem, ale pro celou společnost. Naše jména jsou *Učedník, Milující bližního, Bez strachu, Milovaný*. A nic na světě to nedokáže změnit.

Jaké je tvé jméno?, ptá se nás Ježíš. *Navždy Tvůj*, odpovídáme. Kéž by tomu tak skutečně bylo. AMEN.